

for hvert Hold, selv om de bleve mindre, er der selvfølgelig ikke noget i Vejen for at finde et tilstrækkeligt Antal Mænd dertil, det kan derfor ikke være nogen Hindring i Vejen, for at der bliver nogle flere Hold til at rejse. Jeg maa maaske med det samme henlede vedkommendes Opmærksomhed paa, om det ikke var rigtigt, at Førerne, der skulle lede Rejserne, bleve tagne blandt Husmændene selv. Jeg har flere Gange hørt Udtalelser fra disse om, at det er urigtigt, at Førerne stadig bleve tagne mellem Gaardmændene, Herremændene eller mine Venner Konsulenterne. Vi ønske jo alle selv at styre vore egne Sager, og Husmændene ønske derfor ogsaa, at de Mænd, der ere deres Førere paa Rejserne, ere deres egne Standsfæller. Vi Gaardmænd vare jo heller ikke fornøjede med at vi ved Landmandsforsamlingens Dyrskue nu i Sommer slet ikke havde nogen Indflydelse paa Ordningen af dette, skønt vi dog havde leveret de fleste Udstillingsnumre. Lige saa lidt som vi vare fornøjede med at Proprietærer og Herremænd der ordnede vore Sager, lige saa godt kan jeg forstaa, at Husmændene ere misfornøjede med, at Førerne ikke blive udtagne af deres egne Standsfæller; men naar jeg gør opmærksom derpaa, kan der maaske for Fremtiden blive taget mere Hensyn til Husmændenes Ønsker i saa Henseende.

Paa §§ 22 og 23 og tilhørende Afsnit paa § 26 er der opført en Mængde Bevillinger, som jeg kunde ønske betydeligt nedsatte og for manges Vedkommende helt strøgne, men det lader sig jo ikke gøre. De Bevillinger, der skulle ydes i Henhold til vedtagne Love, ere vi nødte til at give, saa længe Lovene ere i Kraft. Der er dog alligevel nogle Poster under disse Konti, som jeg kunde ønske at udtale nogle Ord om.

Det første, der faldt mig i Øjnene, den Gang jeg saa paa Lønningerne til Militærvæsenet, var, at medens der til at lønne de ca. 1,000 Officerer her i Landet bevilges langt over 2 Mill. Kr., andrager Lønningerne til de mange Tusinde menige næppe Halvdelen, nemlig ikke mere end 1,125,000 Kr. At der her er et Misforhold til Stede, ville alle vist indrømme, og jeg tror, at de fleste Medlemmer her i Tinget ville være enige med mig i, at de meniges Løn trænger til at blive forhøjet. Efter de Udtalelser, der sidste Aar faldt fra den ærede Krigsminister, havde jeg ligesom det ærede Medlem fra Skelskør (P. Andersen) ventet, at der var kommet Forslag om en forhøjet Løn til de menige. Det er imid-

lertid ikke kommet, saa foreløbig er der ikke noget at gøre derved.

Derimod vilde jeg gerne henlede den ærede Krigsministers Opmærksomhed paa en Ordning, som jeg mener nemt kunde indføres, og som i hvert Fald kunde bringe, at Soldaterne kunde blive fri for en lille Del af de Udgifter, de ellers have, i den Tid, de skulle ligge i Tjenesten. Naar en Soldat bliver indkaldt eller hjemsendt, kan han ved at henvende sig paa Herredskontoret med sin Indkaldelsesordre eller sit Hjemsendelsesbevis, faa udbetalt Marchpenge til Afholdelse af Udgifterne paa Rejsen fra og til Garnisonsbyen. Noget andet er Forholdet derimod, naar Soldaten, mens han er i Tjenesten i Ferierne faar Orlov til at rejse hjem. Saa maa han selv betale Rejsen hjem og tilbage til Garnisonsbyen, og det er slet ikke saa lille en Udgift for ham. Naar han ligger til Vintertjeneste, altsaa ca. 16—18 Maaneder, kan han i Reglen faa Orlov 4 Gange, nemlig efter den første Uddannelsesetid, samt ved Jul, Paaske og Pinse. Selvfølgelig ønsker Soldaten da at rejse til sit Hjem. Hvis han nu f. Eks. er fra den Egn, hvor jeg bor, altsaa Aarhuseggen, og gør Tjeneste i Kjøbenhavn, koster hver Rejse frem og tilbage omtrent 10 Kr., det bliver for de 4 Gange, han kan faa Orlov, ca. 40 Kr., og det bliver endnu mere for de mange, der bo endnu længere borte fra Garnisonsbyen. Den Udgift udgør omtrent det samme som $\frac{1}{4}$ Aars Løn. Jeg vil nu henstille til den ærede Krigsminister, om han ikke, ved at forhandle med Trafikministeren, kunde faa den Ordning indført, at Soldaternes Orlovsbevis, naar de i Ferien rejse hjem, kunde benyttes som Frikort til fri Kørsel paa Jernbanerne. Derved sparede Soldaten Udgift til Billetterne, og jeg synes dog ikke, det var mere end rimeligt, end at Staten, naar den tvinger de unge Mennesker til Tjeneste, ogsaa giver dem fri Befordring, naar de med Orlov rejse til deres Hjem og tilbage til Garnisonsbyen.

Maaske der da med det samme kunde blive indført en anden Ordning med Hensyn til Marchpengene. Jeg finder, at det er en Ulempe og et Omsvøb, som Tilfældet er nu, at Soldaten, naar han indkaldes, skal gøre en Rejse til Herredskontoret for at faa Marchpengene udbetalt; og ligeledes, naar han bliver hjemsendt, skal han først rejse hjem, faa sit Pas underskrevet af Lægdsmanden og derefter gøre en Rejse til Herredskontoret for at faa sine Penge udbetalt. Kunde det nu ikke ordnes saaledes, at Indkaldelsesordren og Hjemsen-